

РЕШЕНИЕ

№ 596

гр. София, 17.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седемнадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

като разгледа докладваното от Иван Иванов Въззивно търговско дело № 20221001000237 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 261 631 от 22.12.2021 г. по т.д. № 1231/ 2020 г. на Софийския градски съд, търговско отделение, VI - 2 състав са отхвърлени като неоснователни предявените от „Кора инвестмънт“ ООД - гр. Разлог, област Благоевград срещу „ЧЕЗ Електро България“ АД - гр. София обективно съединени иски с правно основание : 1) чл. 26, ал. 2, пр.4 от ЗЗД - за прогласяване нищожността на договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019 г. и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/13.09.2019 г. поради сключването им при липса на основание ; 2) чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД - за прогласяване нищожността на договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019 г. и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/13.09.2019 г. поради сключването им при невъзможен предмет ; 3) чл. 27, вр. с чл. 28, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД - за унищожаване на договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019 г. и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/13.09.2019 г. поради грешка в предмета ; 4) чл. 27, вр. с чл. 33 от ЗЗД - за унищожаване на договор за продажба на електрическа енергия №

5027/13.09.2019 г. и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/13.09.2019 г. поради сключването им в хипотезата на крайна нужда и явно неизгодни условия за ищеца.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от „Кора инвестмънт“ ООД - гр. Разлог, област Благоевград, в която се твърди, че е неправилно.

Неправилно съдът приел, че Решения СП-1/2015 г. и СП-3/2018 г. на КЕВР нямат отношение към спорните правоотношения, защото договорите били сключени именно въз основа на тези актове.

Решение СП-3/2018 г. било нищожно или незаконосъобразно - то само си придавало обратна сила, което било недопустимо от закона и доктрината и не съдържало самостоятелни мотиви относно определянето на понятията „нетно специфично производство“ (НСП) и „собствени нужди“ съобразно т.29 и т.6 от §1 от ДРЗЕВИ.

Неправилно съдът определял договорите като свободно сключени между страните, тъй като ответникът имал монопол в изкупуването на ел. енергия и определял едностранно прекратяването на плащането по преференциални цени и всички отношения между страните, включително и цените, били административно регулирани. Необоснован бил извода, че договора урежда само отношенията по продажбата на енергията над НСП. Неправилно било и виждането, че решение Ц- 18/2011 г. съдържа някакви лимити за изкупуване на електроенергия. Неправилно било тълкувано действието на Решение № 2587/ 2021 г. на ВАС като обвързващо ищеца. Неправилно съдът считал косвеният контрол върху Решение СП- 3/2019 г. за недопустим - по аргумент на чл.17, ал.2, пр.2 от ГПК гражданският съд можело да се произнесе и по законосъобразността на съответния административен акт, ако страната не е участвала в производството по издаването и по оспорването му.

Съдът не се произнесъл по всички възражения на въззивника за нищожност или неправилност на Решение СП-3/ 2019 г., както и срещу позоваването от ответника на чл.177, ал.3 от АПК.

Молбата е решението да бъде отменено и да бъде постановено друго решение, с което исковите претенции да бъдат уважени.

Ответникът по въззивната жалба „Електрохолд продажби“ АД - гр. София (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“ АД - гр. София) в писмения отговор я оспорва като неоснователна по следните съображения.

Правилно съдът приел, че предметните договори са били сключени на свободния пазар, поради което решенията на КЕВР за определяне на размера на НСП нямат пряко отношение към тях, а дори и да имали НСП

била определена с Решение № СП-3 от 6.03.2019 г. на КЕВР, потвърдено от с Решение №2587 от 24.02.2021 г. по адм.д.№ 13592/2019 г. на ВАС, поради което били изцяло

несъстоятелни твърденията за нищожност и незаконосъобразност на Решение № СП-3/2019 г. □

Ответникът бил само един от над 50 действащи в момента търговци на ел.енергия на свободния пазар и затова нямал никакъв „естествен монопол“, какъвто имали само операторите на електроразпределителна и преносна мрежа.

Недопустимо било упражняването на т.нар. косвен контрол над Решение № СП-3 от 06.03.2019 г. на КЕВР, след като вече е бил извършен пряк контрол от ВАС с цитираното решение.

Молбата към съда е решението да бъде потвърдено.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав съобрази следното.

Въззивната жалба е процесуално допустима - подадена е в установения процесуален срок от надлежна страна в процеса, която има правен интерес от обжалването на подлежащ на въззивен контрол валиден и допустим съдебен акт.

При обсъждането на нейната основателност приема за установено следното.

В исковата молба ищецът „Кора инвестмънт“ ООД - гр. Разлог, област Благоевград твърдял, че е производител на електрическа енергия от фотоволтаичната централа ФТЕЦ „К.“ в м. „Бърдото“ в землището на гр. Разлог и бил в договорни правоотношения с ответника „ЧЕЗ Електро България“ АД.

В решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР било установено т. нар. „нетно специфично производство“ (НСП) на ел. енергия от ВЕИ, което съставлявало нормата на количеството ел. енергия, което обществения доставчик изкупува от производителя на преференциални цени, разписани в предходното решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР.

Страните сключили договор за продажба на електрическа енергия № 5027/ 13.09.2019 г., в който уредили продажбата на нетна активна енергия след достигане на установеното нетно специфично производство от мощността на ищеца, и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/ 13.09.2019 г. с предмет постигането на уредба в балансирането на плащанията след достигане на нивата на нетно специфично производство „определено от КЕВР“. Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР било отменено изцяло по

отношение на ВЕИ централите, считано от 18.07.2018 г., с което отпадало с обратна сила и основанието за сключването на двата договора.

Същите договори били сключени поради грешка на ищеца, изразяваща се във въвеждането му в заблуждение относно законосъобразността на решението на КЕВР, т.е. за наличието на установени критерии за НСП. Друг порок на договорите бил неподписването им при

спазване условията на свободно договаряне, защото отразените в тях продажби на ел. енергия били регулирани, а освен това били сключени при действието на решението на КЕВР, което трябвало да бъде зачитано до неговата отмяна. Цените не били договорени свободно от страните, а били наложени едностранно от купувача позоваващ се на действието на решение № СП-1 от 31.07.2015 г. Към деня на сключването на договорите ищецът не знаел за отмяната на решение № СП-1 от 31.07.2015 г.

Молбата към съда била да постанови решение, с което да прогласи нищожността на договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019 г. и допълнително споразумение № 4 към договор за участие в специална балансираща група № 215Б/13.09.2019 г., както следва: на основание чл. 26, ал. 2, пр.4 от ЗЗД - поради сключването им при липса на основание ; в условията на евентуалност - на основание чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД - поради сключването им при невъзможен предмет. В условията на евентуалност е заявено искане за унищожаването на договорите, както следва : на основание чл. 27, вр. с чл. 28, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД - поради грешка в предмета ; на основание чл. 27, вр. с чл. 33 от ЗЗД - поради сключването им в хипотезата на крайна нужда и явно неизгодни условия за ищеца.

Ответникът „ЧЕЗ Електро България“ АД - гр. София оспорил исквете като неоснователни. Твърдял, че през 2012 г. страните сключили договор за изкупуване на произведената от ищеца ел. енергия, като по отношение на количествата над НСП клаузите били заместени със сключени впоследствие договори от 2015 г. , от 2016 г., от 2017 г. и от 2018 г. със съдържание, аналогично на договорите от 2019 г. Ежегодно страните провеждали преговори за установяване на цената за изкупуване в условията на свободна продажба и ако ищецът смятал, че е могъл да постигне по-висока цена на произведените от него количества над НСП, е бил свободен да ги предложи на друг търговец. Не било вярно, че определянето на цената им се е извършвало от ответника - това било правено от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД. Договорите били с периодично и продължително действие, били изпълнени и даденото по тях не подлежало на връщане дори и при развалянето им. Оспорените договори били сключени с ответника, в

- 5 -

качеството му на търговец на свободни пазар по смисъла на чл. 100 от ЗЕ и представлявал традиционна търговска продажба, която нямала за свое основание цитираното в молбата решение на КЕВР, затова и отмяната на последното не можела да рефлектира върху опорочаването на фактическия им състав. Освен това към деня на сключването им решението на КЕВР било отдавна отменено и двете страни съобразили поведението си с поетите по договорите права и задължения. Без значение за спора било дали решението на Върховния административен съд е било съобщено на ищеца, защото действието на отмяната било незабавно и нямало задължение да бъде съобщавано някому за него.

В съществена част от изложението ответникът изтъкнал подробно правни аргументи в подкрепа на неоснователността на исковите претенции и молбата към съда била да ги отхвърли.

От преценката на доказателства, по отделно и в съвкупност, се установява следната фактическа обстановка на спора.

С Разрешение за ползване № ДК-07-Бл-72 от 15.05.2012 г. на началника на РО „НСК“ - гр. Благоевград при РДНСК Югозападен район била въведена в експлоатация фотоволтаична електроцентрала с диспечерско наименование ФТЕЦ „К.“, находяща се в м. „Бърдото“, в землището на гр. Разлог, в имот с идентификатор 61813.555.139 с възложител „Кора инвестмънт“ ООД - гр. Разлог. С договор № P20016495/ 29.01.2010 г. обектът бил присъединен към електроразпределителната мрежа.

С решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на ДКЕВР, считано т 1.07.2011 г. преференциалната цена за продажба на електрическа енергия от електрически централи с фотоволтаични модули с мощност над 200 kW била определена на 485.60 лева /Мвтч.

В т. 2.15 на решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР при тази цена нетното специфично производство на електрическа енергия за тези централи било определено на 1188 kWh.

С решение № 4923 от 20.07.2017 г. по адм. д. № 86313249/ 2016 г. на АССГ, III отделение, 51-ви състав, потвърдено с решение № 14955 от 4.12.2018 г. по адм. д. № 10758/ 2017 г. на ВАС, IV отделение, влязло в сила на 4.12.2018 г. е отменено Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР в частта по т. 2. 15, поради липса на обосновка на изводите за определяне на нетното специфично производство в двата законоустановени компонента на тази величина - средногодишната продължителност на работата и собствените нужди на производителя.

С решение № СП-3 от 6.03.2019 г. на КЕВР въз основа на определената с решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на ДКЕВР преференциална цена, при средна продължителност на работа 1 250 часа, годишна ангажираност на централата 14.27 %, размер на собствените нужди от 5% е определено, че считано от 31.07.2015 г. нетното количество електрическа енергия за 1 kWh инсталирана мощност е 1188 kWh. Жалбата, подадена от „Дъбово енерджи“ ЕООД срещу това решение, била оставена без уважение с решение № 2587 от 24.02.2021 г. по адм.д. № 13 592/ 2019 г. на ВАС, III отделение.

С договор за изкупуване на електрическа енергия № 215/28.05.2012г. със срок на действие до 15.05.2032 г. „Кора инвестмънт“ ООД, като продавач се задължило да доставя на „ЧЕЗ Електро България“ АД в местата за продажба произведената електроенергия по цени и условия, определени в съответствие с действащите нормативни актове.

С договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019г., със срок на действие до 31.12.2019 г., продавачът „Кора инвестмънт“ ООД се задължил да продава на купувача

„ЧЕЗ Електро България“ АД нетна активна електрическа енергия при цена 0.09 лева /kWh, като всички други разходи за производството и доставката на електрическата енергия до мястото на доставка били за сметка на продавача.

С допълнително споразумение № 4 от 13.09.2019 г. към договор за участие в специална балансираща група № 215Б, със срок на действие до края на 2019 г., „ЧЕЗ Електро България“ АД, в качеството на координатор, поело отговорността за балансиране на производителя „Кора инвестмънт“ ООД при цена за администриране на процеса балансиране и изготвяне на график 1 1326 лева на месец, в която била включена дължимата от производителя обща месечна стойност на финансовия небаланс.

В съдебното заседание на 2.04.2021 г. е прието заключение на техническа експертиза, изготвено от вещото лице В. К. според което ФТЕЦ „К.“ разполага с инсталирана производствена мощност от 302 kWp, поради което попада в обхвата на Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на ДКЕВР за определяне на преференциални цени на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници. Същата попада в обхвата и на т. 2. 15 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на ДКЕВР и на решение № СП-3 от 6.03.2019 г. на КЕВР.

В същото съдебно заседание е прието заключение и на счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Д. Т., от което се установява, че фактурите с № 182/ 30.09.2019 г., № 184/ 31.10.2019 г., № 185/ 30.11.2019 г. и № 186/ 31.12.2019 г. на обща стойност 10 118.67 лева, с включен ДДС са били отразени в счетоводствата на страните и включени в дневниците за продажби на ищеца към подадените от него справки-декларации по ЗДДС.

- 7 -

Фактурите с № 0270047797/ 14.10.2019 г., № 0271747794/ 12.11.2019г., № 0273434743/ 13.12.2019 г. и № 0275102207/ 14.01.2020 г. за услугата „балансиране“ на обща стойност 1 172.15 лева, с включен ДДС са били осчетоводени от ищеца и от ответника, като сумите по последните три от тях, на обща стойност 890.81 лева, с включен ДДС, са били прихванати със сумите по фактурите с № 184/ 31.10.2019 г., № 185/ 30.11.2019 г. и № 186/ 31.12.2019 г. Нямаło извършено прихващане на сумата по фактура № 182/ 30.09.2019 г. с тази по фактура № 0270047797/ 14.10.2019 г., защото стойността на последната била прихваната за погасяване на друго задължение.

Общата сума по фактурите с № 182/ 30.09.2019 г., № 184/ 31.10.2019г., № 185/ 30.11.2019 г. и № 186/ 31.12.2019 г. - 10 118.67 лева, била прихваната срещу насрещни задължения за сумите по издадените от „ЧЕЗ Електро България“ АД фактури за балансиране с № 0271747794/ 12.11.2019 г., № 0273434743/ 13.12.2019 г. и № 0275102207/14.01.2020 г. на обща стойност 890.81 лева, с включен ДДС, като крайната сума за плащане била 9 227.86 лева. В банковата сметка на ищеца в „Райфайзенбанк“ АД били постъпили общо 4 плащания от ответника на обща стойност 9 227.86 лева.

След обсъждането на установените от доказателствата факти и доводите на страните, в обхвата на правомощията си по чл. 269 от ГПК настоящият състав приема, че обжалваното решение е правилно, като споделя крайните изводи и мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях. В допълнение и в отговор на оплакванията в жалбата намира за нужно да посочи и следното.

По първия от обективно съединените искове, предявен на основание чл. 26, ал. 2, пр. 4 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че договорите са били сключени при липса на основание. В доктрината и съдебната практика е изяснено, че основанието на договора, като условие за неговата действителност, представлява типичната и непосредствена правна цел, характерна за съответния вид договор, или иначе казано поради каква причина от гледна точка на правния интерес на страните е била създадена договорната връзка.

В конкретния случай липсата на основание е изведена от факта, че към деня на сключването на договорите решението на регулаторния орган, с което на централите от вида на притежаваната от ищеца е била определена цена на нетното специфично производство (НПС) на електрическа енергия 1188 kWh, е било отменено от съда. Твърдението е основано на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от Закона за енергията от

възобновяеми източници (ЗЕВИ), според която общественият доставчик, съответно крайните снабдители, изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количествата електрическа енергия до размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР.

Типичната и непосредствена цел на договора за продажба е купувачът да придобие собствеността на една вещ, като заплати на продавача нейната цена. Очевидно е, че така изложените в молбата доводи на ищеца не обосновават липса на основание за сключването на сделката, а несъгласие с цената на договора, която по силата на цитираната разпоредба се определя от административния орган. В този смисъл следва да бъде споделено възражението на ответника, че размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, който по силата на цитираната разпоредба се определя от административния орган и влияе пряко на формирането на цената на договора, няма никакво отношение към основанието за сключването му, като предпоставка за неговата не/действителност.

Изложените съображения обуславят неоснователността на този иск.

По втория от обективно съединените искове, предявен на основание чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че договорите са били с невъзможен предмет. Единното становище в правната доктрина и съдебната практика (Тълкувателно решение № 3 от 28.06.2016 г. по тълк. д. № 3/2014 г. на ВКС, ОСГК) определя две разновидности на този термин. Първата е фактическата (начална) невъзможност на предмета - когато той не съществува в реалната действителност при сключване на сделката и не може да възникне

според природните закони и с оглед нивото на развитие на науката, техниката и технологиите към момента на сделката, както и ако предметът е индивидуално определена вещ и тя е погинала преди постигане на съгласието. Втората е правната невъзможност на предмета, при която за неговото възникване или за разпореждането с него съществува непреодолима правна пречка, която може да се изразява в нормативно уредени забрани за извършване на сделката или ограничения за обособяването на обекта.

В случая твърденията за невъзможност на предмета на атакуваните договори отново са основани на същия факт - при сключването им решението на КЕВР, с което е определен размерът на нетното специфично производство по отношение на електрически централи с фотоволтаични модули над 200 kW, към които спада централата на ищеца, е било отменено.

- 9 -

Предмет на договор за продажба на електрическа енергия № 5027/13.09.2019 г. е произведената от ищеца нетна активна електрическа енергия, която ответникът получава и заплаща в мястото на доставката при цена 0.90 лева/ kWh. Договорът е сключен на основание чл. 31, ал. 12 от ЗЕВИ при свободно договорени цени по смисъла на чл. 100, ал. 1 от Закона за енергетиката, поради което отмяната на решението на регулаторния орган не може да предизвика правни последици, които да обуславят невъзможност на неговия предмет.

Предмет на допълнителното към договора за участие в специална балансираща група е поетото от ответника, в качеството му на координатор на балансираща група по смисъла на чл. 96а, ал. 1 от ЗЕ, задължение да балансира ищеца като производител и участник в балансиращата група на координатора, срещу задължението на ищеца да заплаща преразпределените му разходи за балансиране съгласно принципите по чл. 7, т. 3 от общите условия на договора. Очевидно е, че въпросното решение на регулаторния орган не създава нито нормативна забрана за извършване на сделката, нито някакво ограничение за страните, което да води до правна невъзможност на предмета на договора.

Друг е въпроса, че към деня на сключването на договора и допълнителното споразумение, считано от 31.07.2015 г. по силата на решение № СП-3/ 6.03.2019 г. на КЕВР нетното специфично производство за електрически централи с фотоволтаични модули над 200 kW е било установено на 1188 kWh, при преференциална цена от 485.60 лева, определена с Решение № Ц-18/ 20.06.2011 г. на КЕВР.

По тези съображения предявения на основание чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Евентуалният иск с правно основание чл. 27 във вр. с чл. 28, ал. 1, пр. 1, от ЗЗД е заявен при

твърдения, че ищецът е сключил оспорените сделки, воден от погрешната представа, че т. 2. 15 от решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР е била действаща към деня на сключването.

По дефиниция грешката в предмета е основание за унищожение на договора, когато се отнася до съществени качества на същия. Според възприетото в правната теория разбиране грешката е порок на волята, който се изразява в създаването на невярна представа в съзнанието на страната по сделката за съдържанието на насрещните престации, съчетана със субективната увереност, че представите съответстват на изразената от нея воля относно съдържанието на правните последици, към които е насочен договора.

Настоящият състав споделя напълно съображенията, които е изложил първоинстанционния съд относно това, че грешката е основание

за унищожаване на договора, когато се отнася до съдържанието на правните последици, до предмета на поетите по него права и задължения, *но не и тогава, когато се отнася до съображенията, мотивирали страните да сключат договора.*

При изяснения по - горе предмет на всяка една от двете сделки е очевидно, че грешката, на която ищецът се позовава, не се отнася до нито един от елементите от техния предмет, а до едно външно за този предмет обстоятелство, за съществуването на което ищецът твърди, че не е знаел и изтъква, че не би сключил договорите, ако същото това обстоятелство му е било известно. В контекста на изложените теоретични постулати дори твърдението на ищеца да се приеме за вярно, то пак не би означавало, че неговата погрешна представа е била свързана с предмета на договорите, тъй като много добре е знаел в какви правоотношения с ответника се обвързва, поради което такава грешка не може да бъде основание за унищожаване на договорите.

Затова и тази претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Последният от евентуалните иски е заявен на основание чл. 27, вр. с чл. 33 от ЗЗД, като се иска унищожаването на двете сделки, като сключени поради крайна нужда при явно неизгодни условия.

Страни по сделките са юридически лица, които са търговци по смисъла на чл. 1, ал.2, т. 1 от ТЗ, поради което е приложима забраната в чл. 297 от ТЗ, според която търговска сделка, сключена между търговци, не може да се унищожава поради крайна нужда и явно неизгодни условия.

По тези съображения претенцията следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Оплакването в жалбата, че първоинстанционният съд не е разгледал заявеното от ищеца възражение по чл. 17, ал. 2 от ГПК следва да бъде преценявано като неоснователно по следните съображения.

Решението на ДКЕВР е общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК и неговото оспорване по може да бъде проведено по реда на чл. 179 и сл. от АПК.

Основна характеристика на съдебното производство е неговата публичност - съгласно чл. 181, ал. 1 от АПК съдът в едномесечен срок съобщава за оспорването чрез обявление в „Държавен вестник“, в което посочва оспорения административен акт или негова част и номера на образуваното дело.

Разпоредбата на чл. 182, ал. 3 от АПК регламентира правото на всеки, който има правен интерес, да се присъедини към оспорването или да встъпи като страна наред с административния орган до началото на

- 11 -

устните състезания при всяко положение на делото, без да има право да иска повтаряне на извършени процесуални действия.

Въззивникът несъмнено е лице, което е имало правен интерес да се присъедини към оспорването или да встъпи като страна наред с административния орган, но не го е сторил.

На основание чл. 183 от АПК решението, с което оспореният акт е бил отменен, има действие по отношение на всички. При така проявеното бездействие страната, която не е предприела действия в защита на своя интерес, не може да търси извличането на изгодни за себе си последици по пътя на косвения съдебен контрол в производството пред гражданския съд.

Изложените до тук съждения водят до заключението, че развитите във въззивната жалба оплаквания са неоснователни и поради съвпадането на крайните изводи на настоящия състав на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид крайния изход от спора в настоящата инстанция въззивникът следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

По изложените съображения Софийският апелативен съд, търговско отделение, шести състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261 631 от 22.12.2021 г. по т.д. № 1231/ 2020 г. на Софийския

градски съд, търговско отделение, VI - 2 състав.

ОСЪЖДА „Кора инвестмънт“ ООД - гр. Разлог, област Благоевград, ул. „Тодор Александров“ № 41, с ЕИК 200209322 да заплати на основание чл. 78, ал.3 от ГПК на „Електрохолд продажби“ АД - гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 159, БенчМарк Бизнес Център, с ЕИК 175133827 сумата 300 (триста) лева, представляваща разноси, направени във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____